

5 lipca 1932 r.

DO1 d 3/00

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 16180.

Kl. 29 a 6.

J. P. Bemberg, Aktien-Gesellschaft
(Wuppertal-Oberbarmen, Niemcy).

Głowica dyszy przedzalniczej.

Zgłoszono 6 lipca 1931 r.

Udzielono 4 kwietnia 1932 r.

Pierwszeństwo: 26 lipca 1930 r. (Niemcy).

Wynalazek dotyczy specjalnego wykonania głowicy dyszy przedzalniczej do sztucznego jedwabiu. W znanych urządzeniach do przedzenia nitek dysza umocowana jest bezpośrednio na głowicy przedzalniczej, posiadającej przewód, doprowadzający roztwór przedzalniczy, oraz kurek, służący przytem równocześnie jako górne zamknięcie zbiornika przedzalniczego. Tuż przed dyszą przewód, doprowadzający roztwór przedzalniczy, rozszerza się naksztalt zbiorniczka celem umożliwienia równomiernego doprowadzenia roztworu do dyszy. Dyszę zaopatrzoną w zgrubioną krawędź nasadza się mocno na koniec głowicy przedzalniczej.

Roztwór przedzalniczy ma tę właści-

wość, że przy zetknięciu się z powietrzem zewnętrznem twardnieje dzięki wyparowywaniu rozczynnika. Jeżeli wyłączyć urządzenia przedzalnicze, wówczas w miejscach zetknięcia się roztworu przedzalniczego z powietrzem, w szczególności na obwodzie dyszy, tworzą się warstwy, składające się ze stwardniałego roztworu przedzalniczego. Warstwy te są tem szersze, im większa jest powierzchnia styku między roztworem przedzalniczym a powietrzem. Przed uruchomieniem urządzenia trzeba je koniecznie usunąć, gdyż stałe części dostają się do świeżo doprowadzanego roztworu i zatykają otwory dyszy, przeszkadzając w przedzeniu i czyniąc je nieraz nawet niemożliwem. W tych przypadkach dyszę

przepłókuje się kilkakrotnie roztworem, doprowadzanym przewodem, by usunąć resztki pozostałego stwardniałego roztworu przedzalniczego.

Takie oczyszczanie dysz jest niepraktyczne. W większości przypadków wskutek większej liczby dysz zabiera ono dużo czasu i jest połączone z większymi stratami roztworu przedzalniczego przez używanie go do przepłókiwania. Oprócz tego istnieje niebezpieczeństwo, że nawet przy staranym przepłókiwaniu głowic pozostaje w nich stwardniały roztwór i przeszkadza w przedzeniu.

Głowica składa się w myśl wynalazku z dwóch ześrubowanych ze sobą części, z których dolna część tworzy uchwyt dyszy, podczas gdy górna posiada ciasny otwór.

Wskutek tego podczas wymiany dyszy roztwór przedzalniczy, wypływający z tego ciasnego otworu, styka się z powietrzem na niewielkiej powierzchni, przez co tylko minimalna ilość roztworu przedzalniczego może stwardnieć. Przez zgarnięcie można ową stwardniałą warstwę łatwo usunąć. Warstwa ta zresztą nie jest szkodliwa, gdyż pozostające błonki wskutek ich małej wielkości przeciskają się przez stosunkowo wielkie otwory dyszy. Gdy taka błonka nie może się przedostać, a jedna z dziureczek zostaje zatkana, nie odgrywa to większej roli przy większej liczbie dziureczek.

Dobrze jest połączyć część głowicową zapomocą ciasnego otworu z przewodem doprowadzającym. Dzięki takiemu połączeniu powierzchnia uszczelniająca, znajdująca się między górną częścią a uchwytem, nie zwilża się roztworem przedzalniczym, przez co zmniejsza się możność tworzenia się błonki.

Dzięki zastosowaniu uchwytu część dopływową dyszy można umieścić w uchwycie. Właśnie to rozszerzenie dopływowe powodowało skutkiem zbierania się w niem resztek roztworu najczęściej zapychanie się i zmuszało do starannego czyszczenia.

Czyszczenie można było dotychczas przeprowadzić tylko na maszynie przedzalniczej, co było bardzo znużające.

Uchwyt dyszy według wynalazku daje się oczyszczać po odkręceniu w najprostszym sposobie zapomocą odpowiednich rozpuszczalników. Ponieważ czyszczenie może odbyć się nie w maszynie, lecz poza nią i to na zapas, maszyny przedzalnicze zostają lepiej wykorzystane, gdyż nie traci się czasu na czyszczenie. Oczyszczone dysze po uprzednim zdjęciu zanieczyszczonych uchwytów lub kapsli, zamykających dysze podczas postoju maszyn, można nasadzić na głowice.

Rysunek przedstawia przykład wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia widok głowicy z naśrubowaną dyszą, a fig. 2 — przekrój wzdłuż linii A—B na fig. 1.

Głowica dyszy przedzalniczej składa się z górnej części 3, przymocowanej do maszyny przedzalniczej, i z uchwytu 10, naśrubowanego na część 3. Górna część 3 posiada kanał 1, doprowadzający roztwór przedzalniczy do dyszy, oraz prostopadły do niego stożkowy kanał 5, w którym siedzi kurek 2. Dolny koniec 6 górnej części 3 składa się z chemicznie wytrzymałego materiału, np. z nierdzewiejącej stali. Tem samem unika się zardzewienia w miejscach stykowych uchwytu z częścią 3.

Kanał 4, prowadzący od kurka 2 do dyszy 7, jest bardzo ciasny, w tym celu, aby utwardnienie roztworu przedzalniczego w miejscu wylotu zmniejszyć do minimum. Wystarczyłoby również, aby kanał ten był szeroki a tylko wlot do dyszy wąski.

Na uchwycie 10 osadzona jest mocno dysza 7 ze zgrubioną krawędzią 8, wskutek czego powstaje zamknięta ze wszystkich stron przestrzeń 12.

Uchwyt 10 naśrubowuje się na głowicę 3 i uszczelnia równocześnie powierzchnię 13 przed dostaniem się tam roztworu przedzalniczego, który przez otwór 11 dzierżaka 10 może się przedostać do przestrzeni

12. Dzierżak 10 posiada występy 9, celem mocnego ściągnięcia go zapomocą klucza.

dopływowy (4), na który naśrubowany jest uchwyt (10) z dyszą (7) o większych otworach.

Zastrzeżenie patentowe.

Głowica dyszy przędzalniczej do sztucznego jedwabiu, znamienna tem, że jej górna część (3) posiada ciasny przewód

J. P. Bemberg,
Aktien-Gesellschaft.
Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.

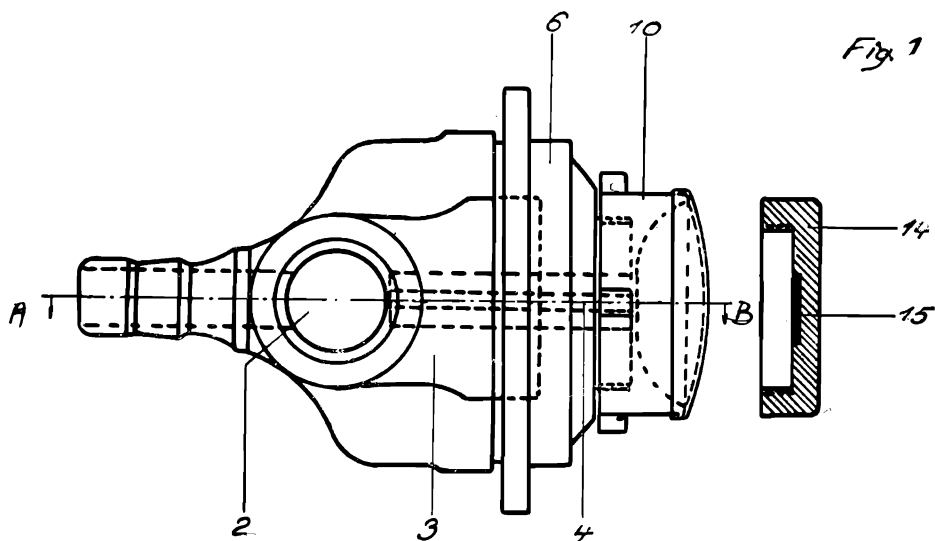

Fig. 1

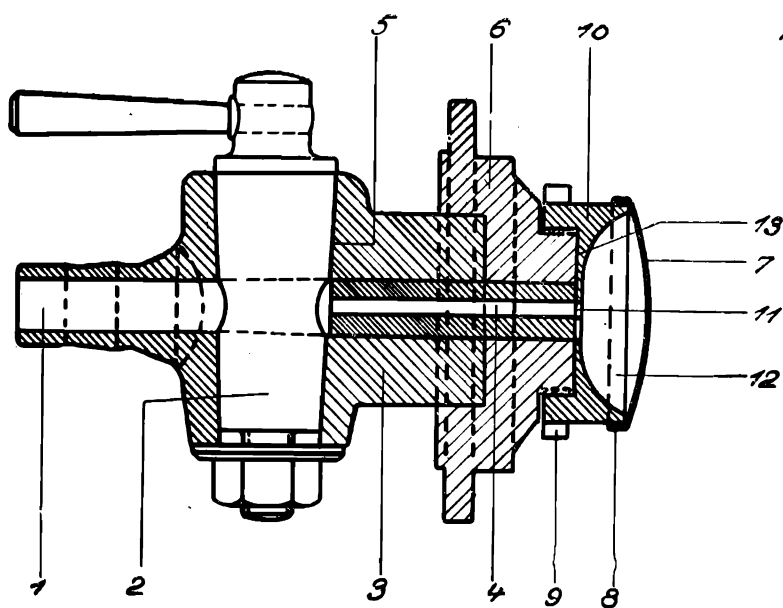

Fig. 2.